

(इंग्रजी न्यायनिर्णयाचा मराठी भाषेतील अनुवाद)

सर्वोच्च न्यायालयाचा अहवाल [१९६१]

उत्तर प्रदेश राज्य आणि इतर

-विरुद्ध

राजा सय्यद मोहम्मद सादत अली खान

(न्यायमूर्ती एस. के. दास , एम.हिदायतुल्लाह आणि न्यायमूर्ती जे. सी. शाह)

कृषी उत्पन्न कर-अतिरिक्त जिल्हाधिकारी-आकारणीचा अधिकार-मूल्यांकनाचा अधिकार-सुधारित तरतुदींना पूर्वलक्षी प्रभाव देणारा सुधारित अधिनियम- सुधारित अधिनियमांतर्गत पुर्नवलोकनाची तरतूद- जर अपीलिय न्यायालयाच्या अधिकारांवर परिणाम होत असल्यास -संयुक्त प्रांत कृषी आयकर कायदा, १९४९ (१९४९ च्या यू. पी. III)-संयुक्त प्रांत जमीन महसूल अधिनियम १९०१ (१९०१ च्या यू. पी. III)

संयुक्त प्रांत कृषी आयकर अधिनियम १९४९ ने राज्यातील कृषी उत्पन्नावर कर लादणे अधिकृत केले आणि करपात्र व्यक्तीच्या मागील वर्षाच्या एकूण कृषी उत्पन्नावर कृषी उत्पन्न कर आणि अधिकार आकारला गेला. या अधिनियमाच्या उद्देशांसाठी , जिल्हाधिकारी आणि सहाय्यक जिल्हाधिकारी हे त्यांच्या संबंधित महसुली अधिकारक्षेत्रात करपात्र अधिकारी म्हणून घोषित करण्यात आले होते आणि "जिल्हाधिकारी" या अभिव्यक्तीचा अर्थ संयुक्त प्रांत जमीन महसूल कायदा, १९०१ प्रमाणेच होता. अधिनियमाच्या कलम ४४ अंतर्गत सरकारने तयार केलेल्या नियमांनुसार एकापेक्षा जास्त निर्धारित प्राधिकरणाच्या कार्यक्षेत्रात कृषी उत्पन्न असलेल्या करपात्र व्यक्तीचे मूल्यांकन तो कायमस्वरूपी वास्तव्यास असलेल्या जिल्ह्याच्या जिल्हाधिकाऱ्याने करायला हवे. उत्तर प्रदेशच्या राज्य सरकारने श्री के.सी.चौधरी यांना संयुक्त प्रांत जमीन महसूल कायदा, १९०१ च्या कलम १४ (ए) च्या उपकलम १ अंतर्गत बहराइच जिल्ह्यामध्ये अतिरिक्त जिल्हाधिकारी म्हणून नियुक्त केले आणि त्यांना सर्व अधिकार वापरण्याकरीता आणि सर्व प्रकारच्या प्रकरणांमध्ये 'जिल्हाधिकाऱ्याची' सर्व कर्तव्ये पार पाडण्याकरीता अधिकृत केले. १९४९ च्या संयुक्त प्रांत कृषी आयकर अधिनियमाच्या कलम १४ अंतर्गत जिल्हाधिकाऱ्यांच्या अधिकारांचा वापर करण्याचा दावा

करत त्याने उत्तर प्रदेश राज्यातील बहराइच आणि खेरी या दोन जिल्ह्यांमध्ये जमीन मालमत्तेची मालकी असलेल्या करपात्र व्यक्तीचे निव्वळ कृषी उत्पन्न रु १२,८१,११०,१०-० एवढे आकारले आणि त्याला कृषी उत्पन्न कर आणि अधिकर म्हणून रु१,३६,३९०-२-० भरण्याचे आदेश दिले. सदर आदेशाच्या वैधतेला करपात्र व्यक्तीने उच्च न्यायालयात संविधानाच्या अनुच्छेद २२६ अंतर्गत अर्ज करून आव्हान दिले होते आणि उच्च न्यायालयाने अतिरिक्त जिल्हाधिकारी यांचा आदेश रद्दबातल ठरवला की, "करपात्र व्यक्तीची मालमत्ता अनेक जिल्ह्यांमध्ये असलेल्या प्रकरणांमध्ये करपात्र अधिकारी म्हणून जिल्हाधिकारी वापरत असलेले कोणतेही "अतिरिक्त-प्रादेशिक" अधिकारक्षेत्र त्यांच्याकडे नव्हते आणि त्यानुसार त्यांनी केलेली कृषी आयकराचे मूल्यांकन ही कार्यवाही अनधिकृत होती". उच्च न्यायालयाने न्यायनिर्णय दिल्यानंतर राज्य विधानमंडळाने १९५६ च्या XIV अधिनियमाद्वारे संयुक्त प्रांत कृषी आयकर १९४९ मध्ये सुधारणा केली, ज्यामुळे सुधारित तरतुदींना पूर्वलक्षी प्रभाव मिळाला. दुरुस्ती कायद्या ने असे अधिनियमित केले की १९०१ च्या III अधिनियमांतर्गत जिल्हाधिकाऱ्यांच्या अधिकारांसह नियुक्त केलेल्या अतिरिक्त जिल्हाधिकाऱ्यांनी घेतलेल्या मूल्यांकनची कार्यवाही नेहमी योग्यरितीने घेतली गेली आहे असे मानले पाहिजे. राज्य सरकारने उच्च न्यायालया समोर सुधारणा अधिनियमाच्या कलम II अंतर्गत अर्ज न्यायनिर्णयाच्या पुनरावलोकनासाठी सादर केला परंतु तो फेटाळण्यात आला. विशेष अनुमतीद्वारे राज्य सरकारने केलेल्या याचिकेवर.

असे मानले गेले की करपात्र व्यक्तींचे कृषी आयकर आणि अधिकर भरण्याचे कर दायित्वाची आकारणी करण्यासाठी अतिरिक्त जिल्हाधिकारी संयुक्त प्रांत कृषी आयकर अधिनियम १९४९ अंतर्गत सक्षम आहेत.

जर सुनावणीच्या आधी कोणत्याही टप्प्यामध्ये प्राधिकरणच्या किंवा न्यायधिकरणाच्या आदेशातून अपील दाखल झाली आहे त्या प्राधिकाऱ्याला किंवा न्यायधिकरणाऱ्याला त्यांच्याकडे मूळतः ज्या अधिकारीतेचा अभाव होता ती अधिकारिता प्रदान करणारी कायद्यात पूर्वलक्षी परिणामासह सुधारणा करण्यात आल्या असल्यास , अपिलीय न्यायालयाने अपिलाच्या सुनावणीच्या वेळेस जसा कायदा होता त्या प्रमाणे अमलात आणला पाहिजे.

सुधारित अधिनियमानुसार अपील हाताळण्याच्या अपिलीय न्यायालयाच्या

अधिकारावर सुधारणा कायद्याच्या कलम II मध्ये समाविष्ट असलेल्या पुर्नवलोकनाच्या तरतुदीमुळे प्रभावी होत नाही.

दिवाणी अपिलीय अधिकारिता : दिवाणी अपील क्र.३०६/१९५७

अलाहाबाद उच्च न्यायालयाच्या (लखनौ खंडपीठ) लखनौच्या २८ एप्रिल १९५५ रोजीच्या न्यायनिर्णय आणि आदेशाविरुद्ध दिवाणी किरकोळ अर्ज क्रमांक ५९/१९५४ मध्ये अपील

अपिलार्थीसाठी सी.बी अगरवाल , सी.पी लाल आणि जी.एन दीक्षित .

उत्तरवादीसाठी एस.पी सिन्हा आणि बी. आर.एल.अयंगर

न्यायालयाचा न्यायनिर्णय १९६० २८ जुलै रोजी न्यायमूर्ती शाह यांनी पारित केला:- राजा सय्यद मोहम्मद सादत अली खान , ज्यांना यापुढे " करपात्र व्यक्ती" म्हणून संबोधले जाईल, ते उत्तर प्रदेश राज्यातील बहराइच जिल्ह्यातील तालुका नानपुरा आणि खेरी जिल्ह्यातील तालुका मोहम्मदीचे मालक आहेत. संयुक्त प्रांतांच्या विधिमंडळाने संयुक्त प्रांत कृषी आयकर अधिनियम १९४९ चा III कायदा लागू केला, ज्याद्वारे राज्यातील कृषी उत्पन्नावर कर लादण्यास अधिकृत केले. अधिनियमाच्या कलम ३ नुसार, अधिसूचित विहित केलेल्या दराने कृषी आयकर आणि अधिकर आयकर भरण्याचे दायित्व प्रत्येक व्यक्तीच्या मागील वर्षाच्या एकूण कृषी उत्पन्नावर आकारले जात असे. कलम १४ नुसार, जिल्हाधिकारी आणि सहाय्यक जिल्हाधिकारी हे कायद्याच्या उद्देशांसाठी त्यांच्या संबंधित महसूल अधिकारक्षेत्रातील करपात्र व्यक्ति अधिकारी म्हणून घोषित करण्यात आले होते. मूळतः अधिनियमित केल्याप्रमाणे, कलम २ (४) द्वारे, ' जिल्हाधिकारी ' या अभिव्यक्तीचा अर्थ संयुक्त प्रांत जमीन महसूल कायदा, १९०१ प्रमाणेच असावा. कलम ४४ द्वारे, प्रांतीय सरकारला अधिनियमाची उद्दिष्टे पालन करण्यासाठी नियम बनविण्याचा अधिकार देण्यात आला होता, आणि आणि विशेषतः इतरांमध्ये ' एकापेक्षा जास्त करपात्र प्राधिकरणांच्या अधिकारक्षेत्रात कृषी उत्पन्न असल्यास, त्याची आकारणी कोणाकडून आणि कोणत्या ठिकाणी केले जाईल ते प्राधिकरण विहित करणे'. कलम ४४ अंतर्गत प्रदान केलेल्या अधिकारांचा वापर करण्यासाठी कलम ४४ अंतर्गत अधिकारांचा वापर करण्यासाठी सरकारने नियम १८खंड १(ए)तयार केला, त्यात महत्वाची तरतूद प्रदान करण्यात आली होती ,कलम १४ च्या उप-कलम २ च्या आधी राहून करपात्र व्यक्तीचे मूल्यांकन सर्वसाधारणपणे ज्या

जिल्ह्यात तो कायमस्वरूपी राहतो, त्या जिल्हाधिकाऱ्याकडून केले जाईल.

उत्तर प्रदेशच्या राज्य सरकारने(पूर्वीचे संयुक्त प्रांत) श्री के.सी. चौधरी यांना दिनांक ८ जून १९५३ रोजी अधिसूचनेद्वारे संयुक्त प्रांत जमीन महसूल कायदा, १९०१ च्या कलम १४ (ए) च्या उपकलम १ अंतर्गत बहराइच जिल्ह्यामध्ये अतिरिक्त जिल्हाधिकारी म्हणून नियुक्त केले आणि त्यांना सर्व अधिकार वापरण्यासाठी आणि सर्व प्रकारच्या प्रकरणांमध्ये 'जिल्हाधिकारी' ची सर्व कर्तव्ये पार पाडण्यासाठी अधिकृत केले. १९४९ च्या अधिनियम III च्या कलम १४ अंतर्गत जिल्हाधिकाऱ्यांच्या अधिकारांचा वापर करण्याचा दावा करत, अतिरिक्त जिल्हाधिकारी यांनी २५ फेब्रुवारी १९५४ रोजी दिलेल्या आदेशानुसार, करपात्र व्यक्तीची निव्वळ कृषी उत्पन्न रु.२,८१,११०.१०.३.चे मूल्यांकन केले आणि कृषी उत्पन्न आणि अधिकार म्हणून रु.१,३६,३९०-२-० भरण्याचे आदेश दिले

या आदेशाच्या वैधतेस करपात्र व्यक्तीने अलाहाबाद येथील उच्च न्यायालयासमोर सादर केलेल्या साविंधानाच्या अनुच्छेद २२६ अंतर्गत अर्जाद्वारे आव्हान दिले होते. बहराइचचे अतिरिक्त जिल्हाधिकारी हे १९४९ च्या III अधिनियमांतर्गत कृषी आयकर आकारणीसाठी नियमाद्वारे सक्षम अधिकारी नव्हते, हा करपात्र व्यक्तीचा युक्तिवाद उच्च न्यायालयाने कायम ठेवला. उच्च न्यायालयाने writ of certiorary (वरिष्ठ न्यायालयाने कनिष्ठ न्यायालयाला केलेला आदेश) जारी करत अतिरिक्त जिल्हाधिकारी यांचा आदेश रद्द केला कारण त्यांच्या मते, जेथे करपात्र व्यक्तीची मालमत्ता अनेक जिल्ह्यांमध्ये आहे, तेथे १९४९ च्या अधिनियम III अंतर्गत "अतिरिक्त प्रादेशिक क्षेत्रांतर्गत मूल्यांकन प्राधिकारी म्हणून जिल्हाधिकारी अधिकार वापरतील. परंतु के.सी.चौधरी अतिरिक्त जिल्हाधिकारी यांना अतिरिक्त प्रादेशिक अधिकारक्षेत्रात गुंतविले नाही. कृषी आयकराचे मूल्यांकन करण्याची आक्षेपित कार्यवाही अनधिकृत होती. उत्तर प्रदेश राज्याने मूल्यांकन रद्द करण्याच्या आदेशाविरुद्ध या न्यायालयात अपील करण्यासाठी उच्च न्यायालयाची परवानगी प्राप्त केली.

उत्तर प्रदेश राज्याच्या वतीने अशी विनंती करण्यात येते कि अतिरिक्त जिल्हाधिकारी १९०१ च्या संयुक्त प्रांत जमीन महसूल अधिनियम III च्या कलम १४(ए) च्या आधारे सर्व कर्तव्ये पार पाडण्यास आणि जिल्हाधिकारी यांची सर्व कर्तव्ये राज्य सरकार निर्देशित करेल अशा प्रकरणांमध्ये किंवा प्रवर्गांमध्ये अशा सर्व अधिकारांचा वापर करण्यास सक्षम आहे आणि राज्य सरकारने अतिरिक्त जिल्हाधिकारी चौधरी यांना सर्व अधिकारांचा वापर

करण्याचा आणि "सर्व प्रकारच्या प्रकरणांमध्ये" जिल्हाधिकारी यांची सर्व कर्तव्ये पार पाडण्याचा अधिकार दिल्यानंतर, तो अधिकारी १९०१ च्या अधिनियम III अंतर्गत जिल्हाधिकारी यांच्या अधिकारांचा वापर करू शकतो, ज्यात उच्च न्यायालयाने ज्याला "अतिरिक्त-प्रादेशिक" अधिकार म्हटले होते त्याचा समावेश आहे. या युक्तिवादावर कोणतेही मत व्यक्त करणे अनावश्यक आहे, कारण उत्तर प्रदेश राज्याच्या विधिमंडळाने, या खटल्यांचा गटामध्ये उच्च न्यायालयाने दिलेल्या न्यायनिर्णयापासून, १९५६ च्या चौदाव्या कायद्याद्वारे संयुक्त प्रांत कृषी प्राप्तीकर कायद्यात (१९४९ चा तिसरा यू. पी. कायदा) सुधारणा केली आहे, ज्यामुळे सुधारित तरतुदींना पूर्वलक्षी प्रभाव पडतो. सुधारणाद्वारे, मूळ कायद्याच्या कलम २ च्या खंड ४ च्या जागी दोन खंड बदलण्यात आली आहेत, खंड ४ आणि खंड ४-ए, अधिनियमित करते कि "जिल्हाधिकारी" या अभिव्यक्तीचा अर्थ यु.पी. जमीन महसूल अधिनियम १९०१ मध्ये दिल्या सारखाच अर्थ असेल आणि समजला जाईल आणि या अधिनियमांतर्गत नियुक्त केलेल्या अतिरिक्त जिल्हाधिकारी यांचा समावेश असेल. कलम १० (१) (बी) द्वारे, मुख्य अधिनियमाच्या तरतुदींनुसार किंवा त्या अधिनियमाच्या दुरुस्तीपूर्वी तयार केलेल्या कोणत्याही नियमाच्या तरतुदींनुसार किंवा त्यानुसार केलेले सर्व आदेश, केलेली कृती किंवा कारवाई, जारी केलेले निर्देश किंवा अधिकारक्षेत्र हे कायद्यात नेहमीच तितकेच चांगले आणि वैध मानले जावेत जसे की दुरुस्ती कायदा सर्व भौतिक तारखांवर अंमलात आणला होता. कलम १० च्या उप-कलम १(ए) द्वारे, दुरुस्ती कायद्यात अशी तरतूद करण्यात आली आहे की यु. पी. कृषी आयकर अधिनियम १९४९ च्या नियम १८ मध्ये, 'जिल्हाधिकारी' अभिव्यक्ती मध्ये अतिरिक्त जिल्हाधिकारी समाविष्ट आहे: आणि त्या कलम च्या उपकलम २ द्वारे असे अधिनियमित केले गेले आहे की जेथे कलम १४ अंतर्गत किंवा अधिनियम III १९४९ च्या कलम ४४ च्या उपकलम २ च्या खंड(०) अंतर्गत तयार केलेल्या नियमांच्या कथित वापरामध्ये अतिरिक्त जिल्हाधिकारी यांनी केलेल्या कोणत्याही मूल्यांकनाच्या वैधतेबद्दल किंवा सप्रमानतेबद्दल कोणताही प्रश्न उद्भवला असेल, तर ते सुधारित कायद्याला लागू असलेल्या तरतुदी प्रमाणे महत्वाच्या तारखांना निर्धारित केले जाईल. सुधारित अधिनियमाद्वारे, विधिमंडळाने अशा भाषेत अधिनियमित केले आहे, जे स्पष्ट आणि सुव्यक्त आहे की अतिरिक्त जिल्हाधिकारी ज्यांना १९०१ च्या III अधिनियमांतर्गत जिल्हाधिकाराच्या अधिकार प्रदान केले आहेत त्यांनी केलेली मूल्यांकनाची कार्यवाही नेहमीच योग्यरित्या केली

असल्याचे मानले जाईल.

अतिरिक्त जिल्हाधिकाऱ्यांना कृषी उत्पन्नाचे आयकर आकारणीचे कोणतेही प्रादेशिक अधिकार नसल्याच्या आधारावर मूल्यांकन रद्द करण्याच्या उच्च न्यायालयाच्या आदेशावरील अपील या न्यायालयाच्या समक्ष आहे. हे खरे आहे की उच्च न्यायालयाने न्यायनिर्णय दिल्यानंतर, १९४९ च्या अधिनियम III मध्ये सुधारणा करण्यात आली होती, परंतु या अपीलला हाताळतांना, आम्ही सुधारित कायद्या विचारात घेण्यासाठी बांधील आहोत कारण तो आज हि लागू आहे(आणि जे सर्व महत्वाच्या काळात लागू होते असे मानले पाहिजे)आणि सुधारित तरतुदींमध्ये कायदेमंडळाचा स्पष्टपणे व्यक्त केलेला हेतू लक्षात घेऊन त्याची अंमलबजावणी लागू करणे आहे . त्यानुसार, आम्ही असे मानतो की १९४९ च्या संयुक्त प्रांत कृषी आयकर अधिनियम III अंतर्गत कृषी आयकर आणि अधिकार भरण्याच्या करपात्र व्यक्तीचे मूल्यांकन करण्यासाठी अतिरिक्त जिल्हाधिकारी सक्षम होते.

करपात्र व्यक्तीसाठी असा युक्तिवाद केला जातो की उच्च न्यायालयासमोर राज्य सरकारने दुरुस्ती कायद्याच्या कलम ११ अंतर्गत न्यायनिर्णयाचा पुर्नवलोकनासाठीचा अर्ज सादर केला होता आणि उच्च न्यायालयाने तो अर्ज फेटाळला होता आणि त्या निर्णयाच्या अचूकपणाला आव्हान देणारी कोणतीही पुढील कार्यवाही या न्यायालयात सुरू करण्यात आली नाही. त्यामुळे अपील अंतर्गत न्यायनिर्णय रद्दबातल करणे आमच्यासाठी खुले नाही. या युक्तिवादाच्या समर्थनार्थ, असे आवाहन केले जाते की दुरुस्ती कायद्याच्या तरतुदींशी सुसंगत असलेल्या आदेशात सुधारणा करण्यासाठी न्यायालयाच्या किंवा प्राधिकरणाच्या : निर्णयामुळे व्यथित झालेल्या व्यक्तीसाठी न्यायालयाच्या पुर्नवलोकनासाठीचा अर्ज हा एकमेव उपाय उपलब्ध आहे आणि जर, कोणत्याही कारणास्तव, पुर्नवलोकन करण्यासाठी तो अर्ज दाखल केला गेला नाही किंवा नाकारला गेला, तर त्या निर्णयाविरुद्ध अपीलीय अधिकारांचा वापर करणाऱ्या न्यायालयाला किंवा अधिकाऱ्याला सुधारित कायद्याच्या दृष्टीने अपीलाचा निर्णय घेण्यास मुभा नाही. तर त्या निर्णया विरुद्ध अपील अधिकारांचा वापर करणारे न्यायालय किंवा प्राधिकरण, सुधारणा कायदा विचारात विवादावर निर्णय घेण्यासाठी खुले नाही.

कलम ११, ज्या प्रमाणात महत्वाचे आहे,ते पुढील प्रमाणे

“जेथे हा अधिनियम लागू होण्यापूर्वी, कोणत्याही न्यायालय किंवा प्राधिकरणाने, मुख्य कायद्यावलील कोणत्याही कार्यवाहीत,अतिरिक्त जिल्हाधिकारी यांनी

केलेले कोणतेही मूल्यांकन केवळ या आधारावर रद्दबातल केले असल्यास की मूल्यांकन अधिकाऱ्याला मूल्यांकन करण्याचा अधिकार नाही, कार्यवाहीतील कोणताही पक्ष, कोणत्याही वेळी, कायदा लागू झाल्यापासून नव्वद दिवसांच्या आत, या कायद्याच्या तरतुदींच्या अंतर्गत कार्यवाहीच्या पुर्नवलोकन न्यायालय किंवा प्राधिकरणाकडे अर्ज करू शकतो आणि ज्या न्यायालयाला किंवा प्राधिकरणाला अर्ज केला आहे, ते त्यानुसार कार्यवाहीचा पुर्नवलोकन करतील.”

हे खरे आहे कि कलम ११ वर अवलंबून, उत्तर प्रदेश राज्याने, उच्च न्यायालयाने पारित केलेल्या न्यायनिर्णयाचे पुर्नवलोकन करण्यासाठी अर्ज सादर केला आणि उच्च न्यायालयाने तो अर्ज खालील निरीक्षण नोंदवत फेटाळला,

”ज्या प्रकरणांमध्ये मुख्य कायद्यांतर्गत कोणत्याही कार्यवाहीला मूल्यांकन रद्दबातल केले आहे ते कलम (कलम ११) केवळ, त्यांनाच लागू होते. आमच्या समक्ष असलेल्या प्रकरणांमध्ये, मुल्यांकन हे मुख्य अधिनियमांतर्गत कोणत्याही कार्यवाहीला रद्दबातल केले गेले नाही, तर संविधानाच्या अनुच्छेद २२६ अंतर्गत या न्यायालयात निहित असलेल्या न्यायव्यवस्थेचा वापर करून रद्दबातल केले गेले आहे. त्यामुळे या तीन याचिका कायम राखण्यायोग्य नाहीत.....”.

या दृष्टिकोनाच्या सुधारणेबद्दल आम्हाला कोणतेही मत व्यक्त करण्याची आवश्यकता नाही, कारण आमच्या न्यायनिर्णयात, करपात्र व्यक्ति व्यक्तीचा असा युक्तिवाद आहे की १९५६ च्या दुरुस्ती कायद्याच्या तरतुदींशी विसंगत प्रतिकूल आदेश रद्दबातल करण्यासाठी, कलम ११ अंतर्गत पुर्नवलोकनासाठी कार्यवाही हा एकमेव उपाय आहे जो पीडित पक्षासाठी कोणत्याही सक्तीशिवाय खुला आहे, अपील न्यायालयाने, त्याच्यापुढे योग्यरित्या केलेल्या अपीलात, जर सुनावणीच्या आधी कोणत्याही टप्प्यामध्ये प्राधिकरणच्या किंवा न्यायधिकरणाच्या आदेशातून अपील दाखल झाली आहे त्या प्राधिकाऱ्याला किंवा न्यायधिकरणाऱ्याला त्यांच्याकडे मूळतः ज्या अधिकारीतेचा अभाव होता ती अधिकारिता प्रदान करणारी कायद्यात पूर्वलक्षी परिणामासह सुधारणा करण्यात आल्या असल्यास, अपिलीय न्यायालयाने अपिलाच्या सुनावणीच्या वेळेस जसा कायदा होता त्या प्रमाणे अमलात आणला पाहिजे आणि कायद्याच्या कलम ११ मध्ये समाविष्ट असलेली पुर्नवलोकनासाठीची तरतूद, सुधारित कायद्याच्या दुष्टीने अपील हाताळण्याच्या अपील

न्यायालयाच्या अधिकारावर परिणाम करीत नाही.

आम्ही मांडलेल्या दृष्टिकोनातून, सदर अपील मंजूर व्हायलाच हवी. उच्च न्यायालयाच्या न्यायनिर्णयाच्या तारखेनंतर, अधिनियमित केलेल्या कायद्यावर अपीलकर्ता अवलंबून अपीलकर्ता यशस्वी होत असल्याने, आम्ही निर्देश देतो की खर्चाबाबत कोणताही आदेश दिला जाणार नाही.

अपील मंजूर

अस्वीकरण

"या न्यायनिर्णयाच्या मराठी भाषेतील अनुवादाचा वापर हा पक्षकारास त्याचा/तिच्या मातृभाषेमध्ये त्याचा अर्थ समजून घेण्यापुरताच मर्यादित राहील आणि त्याचा इतर कोणत्याही कारणाकरिता वापर करता येणार. तसेच, इंग्रजी भाषेतील न्यायनिर्णय हाच सर्व व्यावहारिक आणि कार्यालयीन वापराकरिता विश्वसनीय असेल आणि तोच त्यातील आदेशाच्या निष्पादन आणि अंमलबजावणीकरिता वैध मानला जाईल".